

med Hensyn til Vædringsforlaget Nr. 18, som jeg under alle Omstændigheder ikke kan se vil gjøre nogen Skade.

Uvertimod det vil være til Nytte for mange Sygefasker og en Spore for dem til at nåa det fulde Maal, forsaavidt de kunne, og mere kan man ikke forlange af dem. Det er netop den Slags, vi ikke skulle støde bort, og det er mange. — Hvad Vædringsforlagene Nr. 22, 23 og 24 angaar, som den ærede 3die Landsstingsmand for 2den Kreds (Schlegel) har begrundet saa udførligt og godt — det er forøvrigt ogsaa Forslag, som han har taget Initiativet til — da er jeg fuldt ud enig i hans Betragtning, og jeg skal derfor kun sige det til: Det er jo klart nok, at der er Samfundsmlemmer, der ikke kunne undgaa Fattigvæsenet, Dagortivere og temmelig forfaldne Personer — hvad der er Skylden dertil, skal jeg ikke komme ind paa, — men det er desværre et Faktum, at der er saadanne Følt, som ikke kunne undgaa Fattigvæsenet; det er umuligt for Samfundet at hjælpe dem; men der er Andre, som føre en tung Kamp under arbejdsløse Tider, og som have meget tungt ved at hvide det Bædrag, der skal hvide, saa kommer Sygdommen, og naar saa Kassen Hjælp slipper op, saa skulle de Waagjældende paa Fattigvæsenet. Det er den Slags høiere Retfærdighed, som er uforstaaelig, og som sætter meget ondt Blod i vide Kredse i de lavere Lag; det er ikke rigtigt, og det har derfor glædet mig, at den ærede 3die Landsstingsmand for 2den Kreds haade har talt saa værdt og forment de her opstillede Forslag, som have min fulde Tilslutning. Der vil efter min Mening naaes særdeles meget Godt, om de vedtages. — Hvad Forlaget om at blive ved de 13 Uger angaar, saa vil jeg meget tilraade det, og jeg gjor det saa meget mere, som det er en Frihed, Sygefasken i saa Henseende faar, det er tillige oplyst, at det er 2 a 3 pCt. af Sygdomme, som virkelig strække sig ud over 3 Maaneder, men det er dem der koste; det er disse 2 a 3 pCt., som det ærede Medlem i Forening med os Andre har stillet Forslag om skulde hjælpes paa anden Maade. Det ærede Medlem har jo oplyst, at det er en overmaade tung Byrde for Sygefaskerne at hjælpe der. Jeg tror, det vilde være en stor Binding, om det Forslag om de 13 Uger bliver vedtaget; har en Sygefaste Raad til at gaa til 20, 23 a 26 Uger, eller endnu længere, saa vil den gjøre det — det er jeg overbevist om.

Hvad Alderdomsforsørgelsen angaar, skal jeg efter den høitæredede Formands Bemærkning ikke komme dybt ind derpaa. Den ærede Forslagsstiller (Schlegel) har jo om-

talt denne Sag saa udførligt, at jeg ikke behøver det; men jeg vil sige mit Vidnesbyrd til hans ont, at det er min Mening, at 200 Kr. til et Par gamle Mennesker, der ere over 60 Aar, ville være en udmærket Støtte for dem. Jeg tror, at vi ad den Vej ville kunne ordne Alderdomsforsørgelsen, uden at komme ind paa de store Kapitalhamlinger og komme ind paa det vidtløftige Administrationsvæsen, som for Tydslands Vedkommende i andre Retninger er saa kostbart, og som rimeligvis ogsaa vil blive det med Hensyn til den nye Alderdomsforsørgelse. Jeg kan ikke se, at det er betydningsløst for saadanne gamle Følt at faae 1 a 200 Kr., jeg tror, det vil være en væsentlig Støtte og en væsentlig Betryggelse for dem, naar de gaa Alderdommen i Møde. Jeg anbefaler disse Forslag paa det Bedste.

Jubentrigsministeren (Ingwerslev):

Det, som her foreligger til Forhandling, er jo Lovforlaget om anerkjendte Sygefasker. Det forekommer mig, at man maa fastholde dette, og at der maa sættes en Begrænsning med Hensyn til hvad man ønsker at føie til denne Lov om anerkjendte Sygefasker. Lovforlaget bestemmer for det Første, hvorledes en Sygefaste i Almindelighed skal være for at faae Anerkjendelse, for det Andet, hvorledes man skal forholde sig i visse Forhold, det kunne opstaa med Medlemmerne, dernæst hvorledes Medlemsbidragene til Sygefasterne skulle være, og hvilke Ydelse der skal kræves af Sygefasterne og til Slut hvilke administrative Bestemmelser der skal træffes med Hensyn til Tilhyn og i andre Retninger. Det er altsaa den Kamme, som er givet i Lovforlaget, og det forekommer mig, at den hverken kan eller bør udvides saaledes aldeles vilkaarligt. Jeg er aldeles enig med den ærede Ordfører i, at det er hverken rigtigt eller betimeligt at afgjøre paa dette Lovforlag en Del Spørgsmaal, som i Virkeligheden bør afgjøres helt andre Steder. Nu spørger det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel): hvorfor kunne vi ikke her afgjøre Spørgsmaalet om Sygefasternes Forhold i anden Retning, til det offentlige Fattigvæsen, til Kommunen osv.? Hvorfor her ikke afgjøre Alderdomsforsørgelse? Hvorfor skal det henvises til Fattigvæsenet? Jeg er ikke saa principielt uenig med det ærede Medlem, som han synes at ville accentuere. Jeg har jo gjort Forslag i den Retning i Lovforlaget om Ordningen af Fattigvæsenet. Det har hjemme der, og bør staa der. Og at Forlaget med Hensyn til Alderdomsforsørgelse staa paa Fattiglovforlaget, har et